

شنبه ۱۷ خرداد ۱۴۰۴ - ۱۶ صفحه - ۲۰ هزار تومان - سال چهارم - شماره ۸۰۳
www.hammihanonline.ir

اصلاحات تدریجی و توسعه محور

یادداشتی از حمیدرضا جلایی پور

درباره الگوهای گذار به دموکراسی در ایران معاصر و افق پیش رو

گزارش
فناوری
۱۶

عصر کلیک صفر

پیامدهای ورود هوش مصنوعی
بر قواعد جست و جوی اینترنتی کاربران

پشت پرده استیضاح

ناگفته های عبدالناصر همتی

از خواسته های نمایندگان که او را برکنار کردند

تنظیم مقررات یا ارباب مقطعی؟

نگاهی به توقیف سربال های شبکه نمایش خانگی و سر نوشت آنها

در پاسخ به مواضع طرف های آمریکایی و با تاکید بر استقلال ملی ایران

رهبری تعطیلی غنی سازی رار د کردند

➤ «استقلال» به معنای قطع رابطه با محیط پیرامون و دنیا نیست؛ بعضی ها مغالطه نکنند که بگویند ما خودمان را منزوی کردیم؛ خیر، «استقلال» به معنای عدم ارتباط با کسی نیست. ➤ تبیین امام فقط تحریک احساسات نبود؛ هم احساسات را هدایت می کرد، هم استدلال می کرد و عقل ها را قانع می کرد.

گزارش
دیپلماسی
۲۳-۶-۷

قطب سوم تروئیکا مذاکره؟

ارزیابی مواضع سه قدرت اروپایی
در شورای حکام درباره ایران
باتحلیل هایی از:
حسین بهشتی پور و کلسی داوینپورت

بررسی تماس تلفنی
هفتاد و پنج دقیقه ای ترامپ و پوتین
و تاثیر آن بر گفت و گوها با ایران

گزارش
بین الملل
۸-۹

دوستی که دشمن شد

درباره ائتلاف ایلان ماسک و دونالد ترامپ
که در یک هفته از هم پاشید

سرمقاله

ترامپ تحت فشار همگان

حدود چهار ماه است که دونالد ترامپ سکان بزرگترین قدرت جهانی را با انواع اختلافات و بحران های داخلی و خارجی در اختیار گرفته است و نوعی از سیاست به نسبت یکجانبه را پیش گرفته است. این یکجانبه گرایی که همه چیز را به اراده و خواست خود منوط می کند در مسائل داخلی معمولاً به بن بست می خورد؛ زیرا در داخل ایالات متحده از یک سو نهادهای قدرتمندی وجود دارند که مانع از یکه تازی و اقدامات خلاف و فراقانونی او می شوند و از سوی دیگر، قدرت های مدنی و مستقل از دولت و کاخ سفید هستند که در برابر سیاست های او مقاومت می کنند. نمونه اول، احکامی است که دادگاه های آمریکایی علیه برخی از دستورات ترامپ داده و آنها را لغو می کنند؛ از جمله در زمینه های مهاجرت و دخالت در امور دانشگاه ها و... نمونه دوم، هم خروج ایلان ماسک از دولت و ایستادگی در برابر ترامپ است که اخبار آن نیز در دو روز گذشته بازتاب فراوانی داشته است. اما در شعارها و سیاست های خارجی ترامپ، مقاومت به گونه دیگری است. چین و کانادا و مکزیک و اروپا و روسیه و حتی اوکراین هر کدام به نحوی در برابر چالشی به نام ترامپ در حال واکنش نشان دارند هستند. به نظر می رسد که هیچ کدام از شعارهای اصلی او، حداقل و تاکنون در مسیر موفقیت قرار نگرفته است. تنها موردی که می تواند او را به یک موفقیت نسبی برساند، توافق با ایران است. زیرا هر دو طرف در کلیات آنچه که می گویند، اتفاق نظر دارند. فارغ از درستی یا نادرستی هر ادعایی، ترامپ می گوید ایران نباید سلاح هسته ای داشته باشد، ایران هم می گوید که ما دنبال این هدف نیستیم. به قول تاکر کارلسون: «اگر دولت آمریکا می دانست ایران چند هفته با سلاح هسته ای فاصله دارد، تا حالا وارد جنگ شده بود.» پس موضوع فقط جزئیات فنی می ماند. این هم تابع توافقات یا تحت مقررات پادمان و با آژانس انرژی اتمی است. مرجع تشخیص چنین هدفی، توافقات و نهادهای بین المللی است. مگر اینکه طرف ماجرا اسرائیل باشد که به کلی موضوع متفاوت می شود؛ زیرا هیچ مبنایی را برای توافقی نمی توان تصور کرد. آنان پیشاپیش همه مقررات و قطعنامه های سازمان ملل را نقض کرده اند؛ مگر مواردی که به سود خودشان باشد. با این ملاحظه از ابتدای این مذاکرات تاکنون حرف ایران روشن و ثابت بوده است. این حرف هم در سخنان اولیه و بنکاف بازتاب داشت؛ یعنی حق داشتن غنی سازی در چارچوب مقررات آژانس بین المللی انرژی اتمی و پذیرش نظارت رسمی این آژانس. بنابراین، انتظار می رفت که ایالات متحده همواره بر همان رویکرد اول که قابل تفاهم است پابدار بماند و در بازی اسرائیل نیفتد. این رویکرد در میان حامیان جوان، رسانه ای و آگاه ترامپ در داخل آمریکا نیز طرفدار دارد و در برابر اقدامات مغایر با این رویکرد موضع گیری می کنند. نمونه آن، تاکر کارلسون مجری و روزنامه نگار مشهور و نزدیک به ترامپ است که علیه سیاست های جنگ طلبانه تندروها علیه ایران موضع محکمی گرفته و ادعاهای آنان را رد نمود و در توییتش نوشت که: «آنها ادعا می کنند ایران فقط چند هفته با آن [ساخت بمب اتمی] فاصله دارد. اگر این حرف برایتان آشناست، به این خاطر است که همین افراد از دهه ۹۰ میلادی همین ادعا را مطرح می کرده اند. این یک دروغ است. در واقع هیچ اطلاعات موثق و معتبری وجود ندارد که نشان دهد ایران در آستانه ساخت بمب است یا حتی چنین قصدی دارد. هیچی. هر کسی خلاف این را بگوید یا نادان است یا دروغگو.» و...»

طرح: هادی حیدری / هم میهن

گزارش
حادثه
۱۲-۱۳-۱۶

مسافرت های راه بی انتها

ابراهیم ایوبی / وکیل دادگستری: در روزگار دهه شصت، پیش از آنکه برنامه های اصلی شبکه اول تلویزیون آغاز شود، برنامه «گمشدگان» پخش می شد. به این صورت که تصویر عکس یک فرد را نمایش می دادند و گوینده با بیان نام و مشخصات و زمان خروج او از منزل، از بینندگان درخواست می کرد اگر او را می شناسند به خانواده اش اطلاع دهند. اما در ماجرای الهه حسین نژاد، شبکه های اجتماعی نقش اطلاع رسانی را بازی کردند و کم کم رسانه ها مسئله را به یک موضوع ملی بدل کردند. متأسفانه داستان به تلخ ترین شکل ممکن پایان یافت و رئیس پلیس آگاهی تهران خبر از قتل دلخراش او در مسیر بازگشت به منزل توسط یک راننده مسافر بر شخصی و یافت شدن جسد در بیابان های اطراف تهران داد. این حادثه بعد از سه دهه جنایات «خفاش شب» را به یاد آورد. حال چه می توان کرد؟ بهترین راه، ریشه یابی موضوع با هدف پیش گیری از بروز حوادث مشابه است؛ اگر اتفاق غم انگیزی که برای ستار بهشتی رخ داده بود ریشه یابی می شد، رخداد تلخ مهسا امینی رخ نمی داد. <12>

درباره الهه حسین نژاد
وزنانی که به خانه برنگشتند
و بازخوانی بی سرانجام ماندن
لایحه تامین امنیت زنان

همدلانه اما غیر اصولی

یادداشتی از علی ورامینی

درباره اطلاع رسانی نیروی انتظامی در جریان قتل الهه